28/05/2023

Ο Μητροπολίτης Χίου για την Κυριακή των Πατέρων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Στην σημερινή Κυριακή των Πατέρων 28 Μαΐου 2023 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οινουσών κ. Μάρκος στο κήρυγμα του αναφέρθηκε στα «πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου», που όπως είπε “οἱ θεῖοι Πατέρες, ἰδιαίτερα θὰ μᾶς διαφωτίσουν”.

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Χίου, Ψαρών και Οινουσών

…εἰσελεύσονται… λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς» (Πράξ. 20, 29)

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ˙ ἔσπευδε γὰρ εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς

Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτὸν εἶπεν αὐτοῖς΄ Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι **εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς** μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου΄ καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ΄ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτως κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε΄ Μακάριόν ἐστιν μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ὁ προφητικὸς αὐτὸς καὶ δυσοίωνος λόγος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀνήκει στὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Σύμφωνα μὲ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἐλέχθησαν ἀπὸ τὸν κορυφαῖο Ἀπόστολο στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου, στὴν Μίλητο τῆς Μ. Ἀσίας. Προαισθανόμενος τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, τοῦ «καλοῦ ἀγῶνος», ἐθεώρησε χρέος του ἱερὸ νὰ τοὺς συγκεντρώσει καὶ νὰ τοὺς ἀπευθύνει τὶς ὕστατες συμβουλές του. Μαζὶ, ὅμως, μὲ αὐτές, μέσα στὴν συγκινητικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ πρώτου ἐκείνου Ἱερατικοῦ Συνεδρίου, τοὺς ἀπηύθυνε καὶ αὐτὴν τὴν δυσάρεστη προφητεία: «Ὅταν θὰ φύγω, θὰ ἔλθουν λύκοι ἄγριοι ἐναντίον τοῦ ποιμνίου, Προσοχή, λοιπόν, ὥστε νὰ εἶστε ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ τοῦ ποιμνίου σας…»

Πράγματι, δὲν πέρασε πολὺς χρόνος ἀπὸ τὴν προφητεία αὐτή, καὶ ἐμφανίσθηκαν οἱ λύκοι οἱ βαρεῖς μὲ ἄγριες διαθέσεις νὰ ἀποδεκατίσουν τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Ἦσαν οἱ διάφοροι ψευδοδιδάσκαλοι ποὺ ἐκήρυτταν ἀντίθετα ἀπ’ ὅ,τι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι. Ἐκήρυτταν διδασκαλίες, «ἐντάλματα ἀνθρώπων», «κενὴ φιλοσοφία» δικῆς τους ἐπινόησης, ποὺ ἀντέφασκαν μὲ τὰ διδάγματα τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἔτσι, ἀναστάτωναν τὸν λαό, διαιροῦσαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπομάκρυναν τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τοὺς θανάτωναν πνευματικὰ πληγώνοντας τὶς ψυχές τους μὲ τὶς αἱρετικὲς διδασκαλίες τους.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ θυμηθήκαμε σήμερα μὲ τὴν ἀνάγνωση τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς, γιατὶ αὐτὴν τὴν Κυριακὴ τιμᾶμε τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι – μνήμονες τῶν ἀποστολικῶν νουθεσιῶν – συγκρότησαν τὴν Α΄

Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τοὺς βαρεῖς λύκους τῆς αἱρέσεως τῶν Ἀρειανῶν. Ἐπικεφαλῆς τους ὁ περιβόητος Ἄρειος, πρεσβύτερος τῆς ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος, βλασφημώντας κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐκήρυττε ὅτι δὲν εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ κτίσμα. Χρησιμοποιώντας τὴν ρητορική του δεινότητα καὶ κάποια εὐλογοφανῆ ἐπιχειρήματα, εἶχε παρασύρει πολλοὺς στὸν βυθὸ τῆς ἀπωλείας, βοηθούμενος μερικὲς φορὲς καὶ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία· εἶχε κυριολεκτικὰ συνταράξει τὴν Ἐκκλησία. Γι’ αὐτὸ καὶ μὲ ζῆλο πύρινο ἐκινήθησαν ἐναντίον του οἱ Ἅγιοι Πατέρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ ὁποῖος μάλιστα καὶ ἐρράπισε τὸν Ἄρειο, καὶ ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὁ ὁποῖος ἐπετέλεσε τὸ θαῦμα μέ τό κεραμίδι, πού διελύθη στὰ τρία συστατικά του: φωτιά, χῶμα καὶ νερὸ εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτὸ τὸ θαῦμα κατετρόπωσε τὸν Ἄρειο καὶ ἐνίσχυσε τὴν ὀρθὴ πίστη, πρὸς δόξαν τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Αὐτή, λοιπόν, ἡ Σύνοδος, ἡ συγκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, κατεδίκασε τὸν Ἄρειο καὶ συνέταξε τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ πίστη μας δὲν ἀποτελεῖ σύλληψη καὶ ἀποδοχὴ κάποιων θεωρητικῶν δοξασιῶν καὶ ἰδεῶν καὶ οὔτε στηρίζεται σὲ φιλοσοφικοὺς συνειρμοὺς καὶ ἀναζητήσεις λογικές, ἀλλὰ εἶναι ἀποκάλυψη καὶ φανέρωση τοῦ Μόνου Ἀληθινοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ἔχει μία οὐσία, κοινὴ ἐνέργεια καὶ τρία πρόσωπα ἢ ὑποστάσεις, δηλαδὴ τὸν ἀγέννητο Πατέρα, τὸν γεννητὸ Υἱὸ καὶ τὸ ἐκπορευτὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὡς τρόπο ὕπαρξής Του. Ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, μᾶς λένε οἱ Πατέρες, εἶναι τελείως ἄγνωστη καὶ ἀμέθεκτη ἀπὸ κάθε κτιστὸ ὂν. Ὁ ἀμέθεκτος Θεὸς ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν κτίση καὶ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς ἄκτιστες ἐνέργειές Του, ὅπως εἶναι ἡ δημιουργική, ἡ προνοητικὴ καὶ κάθε σωστικὴ ἐνέργειά Του, ἀποβλέποντας στὴν πνευματικὴ τελείωση τοῦ «κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ» (Γεν. 1, 26) πλασθέντος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γεύθηκε τὴν ἐμπειρία τοῦ θανάτου, σωματικοῦ καὶ πνευματικοῦ. Ἔτσι, ἡ κορύφωση τῆς θείας ἀγάπης πραγματώνεται μὲ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, εὐδοκοῦντος τοῦ Πατρὸς καί συνεργοῦντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι αὐτὸ ποὺ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει «τὸ τῆς εὐσεβείας μέγα μυστήριον» καὶ συνίσταται στὸ ὅτι ὁ Θεὸς «ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ» (Α΄ Τιμ. 3, 16)· «ἐνηνθρώπησε ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν», διδάσκει ὁ Μ. Ἀθανάσιος. Αὐτὴ ἡ ἐνανθρώπηση δὲν ἔγινε τυχαῖα καὶ χωρὶς σκοπό, ἀλλὰ συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν κατάργηση τοῦ θανάτου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν μετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴν αἰώνια Βασιλεία.

Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ Πατέρες, ζώντας ἁγιοπνευματικὰ καὶ καθαρίζοντας μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ τὸν ἑαυτό τους ἀπὸ τὰ πάθη, μίλησαν – ὡς θεόπτες καὶ ὄχι ὡς φιλόσοφοι

– ὀρθὰ τὰ περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν προκλήθηκαν ἀπὸ τοὺς αἱρετικούς. Ἑπομένως, δόγμα καὶ ἦθος δὲν χωρίζονται ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἔχει διατυπωθεῖ: «τὸ δόγμα εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς μυστικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ διατύπωση ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τῆς τριαδικῆς ἐμπειρίας». Αὐτὸ τὸ βλέπουμε καθαρὰ στὰ θεωμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας.
Τὰ «πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου», οἱ θεῖοι Πατέρες, ἰδιαίτερα θὰ μᾶς διαφωτίσουν.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων εἶναι ἀπόλυτα σαφής: «Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἑξῆς δύο: τὴν ἀκρίβεια τῶν δογμάτων καὶ τὰ καλὰ ἔργα».

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, σὲ ἐπιστολή του πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Αἰγύπτου ἀναφέρει: «Κάθε αἵρεση ἔχει πατέρα τῆς φτιαχτῆς διδασκαλίας της τὸν ἀνθρωποκτόνο διάβολο. Καὶ ἐπειδὴ ντρέπεται νὰ χρησιμοποιεῖ τὸ μισητὸ ὄνομά του, χρησιμοποιεῖ ὑποκριτικὰ τὸ καλὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος, ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ κάθε ὄνομα, καὶ τὶς λέξεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Καὶ λέγει τὰ λόγια της ὄχι μὲ τὴν ἀληθινή τους σημασία. Ἔτσι, καλύπτοντας μὲ δόλο τὴν πλάνη της, γίνεται καὶ ἡ ἴδια ἡ αἵρεση ἀνθρωποκτόνος γι’ αὐτοὺς ποὺ πλανᾶ».

Ὁ Ἅγιος Κυπριανός, ἐπίσκοπος Καρχηδόνος, σημειώνει: «Ὅποιος θέλει νὰ πιστεύει σὲ ἀνθρώπινες ἐπινοήσεις, αὐτὸς θέτει τὸν ἑαυτό του ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ χάνει τὴν σωτηρία. Διότι ἐκτὸς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία». Γι’ αὐτὸ καὶ οἱ Ἅγιοί μας ἔδειξαν τέτοια ἐμμονὴ στὴν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν πίστιν». Διότι δὲν ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν δική τους γνώμη, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεου ποὺ σώζει ὅποιον τὴν ἀποδεχθεῖ.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀναφέρει τὸ ἑξῆς παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία: «Διηγεῖται ὁ θεῖος Εἰρηναῖος, ὅπως τὸ ἄκουσε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Πολύκαρπο, ὅτι ὑπάγοντας ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης σὲ ἕνα λουτρὸ στὴν Ἔφεσο μιὰ ἡμέρα γιὰ νὰ λουσθεῖ, ἄκουσε ὅτι μέσα ἦταν ὁ Κήρινθος ὁ αἱρεσιάρχης καὶ ἐλούετο. Ἀμέσως ἀναστατώθηκε ὁ τοῦ Κυρίου μαθητὴς καὶ «φεύγωμεν (ἔκραξε) μήποτε συμπέσῃ τὸ βαλανεῖον ἐπάνω μας· ἔνδον γὰρ ὁ Κήρινθος ὁ τῆς ἀληθείας ἐχθρός». Καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἐπιστήθιος μαθητὴς φοβήθηκε νὰ μὴ μολυνθεῖ ἀπὸ τὸν Κήρινθο, ἐπειδὴ θὰ συνέπιπτε στὸν ἴδιο χῶρο μαζί του. Αὐτὸς ὁ γνήσιος μαθητὴς τῆς ἀγάπης». Καὶ συμπεραίνει ὁ Ἅγιος: «Ἡ ἔξω ἀκοινωνησία διασώζει τὴν ἐσωτερικὴ ἀλλοτριότητα· ἡ δὲ ἀποχὴ ἀπὸ τούτων (τῶν αἱρετικῶν) στρέφεται εἰς μόνα τὰ πνευματικά. Τὰ δὲ ἄλλα φιλανθρώπως καὶ ἐπιεικῶς μεταχειριζόμεθα, ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τὴν μετὰ τούτων συνδιατριβήν τε καὶ κοινωνίαν, φυλάττοντες πρὸς αὐτοὺς πάντα τὰ ἀνθρώπινα δίκαια καὶ καθήκοντα, ἀγαπῶντες αὐτούς. Ὁ διάλογος πρέπει νὰ ἔχει ἕνα σκοπό: νὰ βοηθήσει τὴν ἑτερόδοξη ἢ σχισματικὴ «ἐκκλησία» νὰ καταλάβει τὸ λάθος της. Γιατὶ μόνο τότε μπορεῖ, ὑπάρχει πιθανότητα νὰ ἐπανέλθει στὴν

σωτηρία».

Ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος διδάσκει: «Ὁ νοῦς λοιπὸν εἶναι ὁ διοικητὴς ὅλων τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἔρχεται βέβαια τὸ καλὸν εἰς τὴν ἐνθύμησιν, φωτίζει ὁ Θεὸς τὸν νοῦν καὶ σκέπτεται, ἀλλὰ ὅταν εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ πάθη. Ἐὰν, ὅμως, εἶναι αἰχμαλωτισμένος, ὁ ἄνθρωπος γίνεται παράφρων. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ μὴν ἔχωμεν τὴν ὑπερηφάνειαν. Τότε ἀπουσιάζει ὁ Χριστός. Ὅπου εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, γαλήνη δὲν ὑπάρχει, ἀρετὴ δὲν ὑπάρχει».

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἔλεγε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὁ,τιδήποτε κι ἂν συνέβαινε, καὶ συμβούλευε μερικοὺς κληρικοὺς ποὺ εἶχαν διαφορὲς μὲ τὴν ἐπίσημη Ἐκκλησία, νὰ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ γεφυρώσουν τὴν διαφορὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἐκκλησία. Ἔλεγε μάλιστα: «Προτιμῶ νὰ πλανῶμαι μέσα στὴν Ἐκκλησία, παρὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Δὲν θά ἤθελα νὰ σωθῶ μόνος μου, δίχως τὴν Ἐκκλησία, καὶ δὲν θὰ ἐγκατέλειπα ποτὲ τὸ πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ἔπαθε κάποια ρωγμή». Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἁγίου ἀναφέρονται σὲ πλάνη ἰάσιμη καὶ ὄχι σὲ αἵρεση.

Ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὑπογραμμίζει: «Ἦρθαν καὶ σὲ μένα μερικοὶ καὶ μοῦ εἶπαν: "ὅσοι πιστεύουμε στὸν Χριστὸ νὰ κάνουμε μιὰ θρησκεία''. Κάνει νὰ ἀνακατέψουμε τὴν σαβούρα μὲ τὸν χρυσό; Ἔγινε τόσος ἀγώνας γιὰ νὰ λαμπικάρει τὸ δόγμα. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κάτι ἤξεραν καὶ ἀπαγόρευαν τὶς σχέσεις μὲ αἱρέσεις... Σήμερα λένε: ὄχι μόνο μὲ αἱρέσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ βουδιστὲς καὶ δαιμονολάτρες νὰ συμπροσευχηθοῦμε... Τὴν Ὀρθοδοξία μας τὴν ὀφείλουμε στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας».

Ὁ Γέροντας Ἐφραὶμ τῆς Ἀριζόνα σημειώνει: «Στὴν Χίο τὸ 1821, ὅταν ὁ Τοῦρκος κυρίευσε τὸ νησί -τὰ χρόνια μαῦρα καὶ δύσκολα – εἴκοσι χιλιάδες κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, οἱ περισσότεροι νέοι, βρίσκονται στὸ λιμάνι γιὰ σφαγή. Τοὺς λένε: Πατήστε τὸν Σταυρὸ καὶ σᾶς χαρίζεται ἡ ζωή. Καὶ μὲ ἕνα στόμα, ὅλοι μαζὶ φώναξαν: Ζήτω ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ! Ἔκαναν τὸν σταυρό τους καὶ σφαγιάσθηκαν ὅλοι. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἁγία καὶ ἀμώμητη πίστη μας!»
Χριστιανοί μου!

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, αὐτοὶ οἱ «πολύφωτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος», ἀποτελοῦν ἀληθινὰ αὐθεντικὰ πρότυπα γιὰ κάθε πιστὸ ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ συνδέσει ἐλεύθερα τὸν ἑαυτό του μὲ τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, τὸν τέλειο Θεὸ καὶ τὸν τέλειο ἄνθρωπο, τὸν μόνο Σωτήρα καὶ Λυτρωτῆ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἰδιαιτέρως, στὶς μέρες μας, μὲ τὴν πληθώρα τῶν αἱρέσεων, τῶν πάσης φύσεως «σωτήρων», ἀλλὰ καὶ τὴν λιγώτερο ἢ περισσότερο ἐκκοσμικευμένη ζωή μας, ἡ ἐμπειρία τῆς ὀρθῆς

πίστεως καὶ τοῦ ὀρθοῦ βίου τῶν Ἁγίων Πατέρων ἂς κινεῖ καὶ τὸ δικό μας φιλότιμο, προκειμένου νὰ ἀγωνιζώμεθα γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισή μας, ἐργαζόμενοι τὶς ἅγιες ἐντολὲς τοῦ Φιλανθρώπου Κυρίου μας παντοῦ καὶ πάντοτε, φωτιζόμενοι ἀδιαλείπτως ἀπὸ τὸ πασχάλιο φῶς τῆς θείας Ἀναστάσεώς Του.

Ἀδελφοί μου!

Ὁ Κύριος μᾶς ζητᾶ νὰ ἀγαπᾶμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἂν κάτι ἀποστρεφόμαστε εἶναι οἱ αἱρέσεις ποὺ ὑποστηρίζουν οἱ ὅποιοι αἱρετικοὶ καὶ μὲ πεῖσμα προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐπιβάλλουν. Πρέπει νὰ πονᾶμε γιὰ τὴν πλάνη τους καὶ νὰ προσευχόμαστε νὰ τοὺς φωτίσει ὁ Θεὸς νὰ ἐπιστρέψουν στὴν ὀρθὴ πίστη. Αὐτὸ εὔχεται ἡ γεμάτη ὑπομονὴ φιλόστοργη Μητέρα μας, ἡ Ἐκκλησία στὶς εὐχὲς τῆς Θ. Λειτουργίας: «τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ Ἁγίᾳ σου Ἐκκλησίᾳ». «Τὰς τῶν αἱρέσεων ἐπαναστάσεις ταχέως κατάλυσον τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Συνοδοιπόρος μας ὁ φλογερὸς ποιητὴς Γ. Βερίτης:

«Κλεῖστε πιὰ τ’ αὐτὶ στ’ ἀπατηλὰ
κι ἄπιστα τραγούδια τῶν Σειρήνων...
Πᾶμε στῶν ὑδάτων τὶς πηγὲς
ποὺ τὴν ὕπαρξή μας θὰ δροσίσουν.
Πᾶμε πρὸς τὶς πάμφωτες αὐγὲς
π’ ἀστραπὲς τὸν νοῦ μας θὰ γεμίσουν.
Πάλι πρὸς τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ!
Τοῦτο ἂς γίνει τώρα σύνθημά μας» **Ἀμήν!**